

העולם הזה

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, 26786.
ד. ת. 136. טל. 2239.
חפצא: דוד שופל ובניו, תל-אביב.
המסכת איננה אחראית לתוכן המודעות.

העורך הראשי: זאב אבנרי

ראש המערכת: שלום כחו

עורך משנה: דוב איתו

עורך כיתוב: עירך תבנית

סילבי קשה

כתב בכיר: זלם המערכת

שלי חברי: אריה קרו

חברי המערכת: משה ברידיוו, שיש גלור, ליילי גליילי, דויד הורוביץ, רותי ורד, אברהם ארסון, יצחק אברהמון, אביבה סט, עמוס קינו, ש'מית גר.

העתון הנקרא ביותר במדינה

גילויי יצי

המשפט. בהיותו בקיא בנהלי העבודה של קציני המשטרה, הרגילים לקנות עתונאים מסוימים לשרותם האישי, הפנה היועץ הי משפטי גם אזהרה לכתובת שניה: הוא הורה שקציני המשטרה יימנעו להבא מהרלפת ידיעות, לפני שהפרשה תובא לבירור משפטי. היה בדברי כבוד נשיא בית-המשפט העליון והיועץ המשפטי הכרה מאוחרת מאד בעובדה קיימת. העונם הזה, אשר תמיד הביע אמון בבית-המשפט הבלתי-תלוי, הוא הראשון המברך על כל צעד, אשר מגמתו למנוע את הפגיעה במוסרות הצדק.

אולם דחקה מתוך דאגה זו למעמדו ולכבודו של בית-המשפט, אי-אפשר שלא להעיר הערה אחת ליועץ המשפטי הנכבד: התרעותיו נגד העתונות ונגד קציני משטרה אוהיב-פרסומת אינן אלא חצי מלאכה — ולא דחקה התצי החשוב. מישוה, שהיה צריך לקבל את ההתראה החמורה ביותר בעניין זה, נשמת כליל מההשימה.

הפרשה, כמובן, לא הוכרזה במפורש בכל הגאומים הללו, אך ברור כי הכהנה היתה בראש וראשונה לפרשת אהרן כהן. כי בניגוד בולט להחלטת בית-המשפט, ולפני שניתן כל פסק-דין מרשיע, כבר צויר האיש כמרגל נפשע, שמו נמרח בכותרות סנסציוניות. מי עשה זאת — העתונות, על דעת עצמה? קצין משטרה הורף? כבוד נשיא בית-המשפט העליון יודע, והיועץ המשפטי יודע, ואתה קורא יקר יודע, כי האחראי הבלעדי לפגיעה בטהרה של בית-המשפט הוא הממונה על שרותי הבטחון בכבודו ובעצמו.

מי מטפל במעצר חשודים בריגול, ומודיע לעתונות ברעגים הפסיכולוגיים הנוכחים, כי נתפסה עוד רשת מרגלים? שוב מצביעה התשובה לעבר השב. וכל עוד לא יבנה בבית-המשפט בארץ את תביעתם גם לאותה כתובת השאית, אשר אין לציבור כל פיקוח עליה, תהיה זעקתם קול קורא במדבר.

עוד באותה הדומנות השמיע היועץ המשפטי כמה טרונות משלו, נגד העתונות וכעבור יומיים הודיע כי נתן הוראות ברורות לפרקליטי המחוזות לפעול בכל חומרת החוק, נגד כל עתון הלוקה בכיוון בית-

מכתבים

קליטה צרומת

עוד לפני קראי את המאמר של אורי אבנרי, לא אתרונם (העולם הזה 1104) שחנתי לתובן לבן כבוד מלווה ההתנבנות ולתוצרת על כל פעולה תמלולית לקראת ה בחירות הבאות, ולהעביר את הכסף שנועד לפעולה זו לקליטת העליה.

אני יודעת שמעשה כזה הוא כמעט בלתי אפשרי, כי איזו מכין המפלגות תהיה מוכן נה לוותר על התענוג של רעש ולבלוף? אך אזלי יורה הפעם גם, איזו לי ספק שעם תעמולה ובלי תעמולה הרב הכנסת לא ישתנה בשיטת הבחירות הקיימת, ובאמת חבל שהכסף יוצא לריס.

רות ב, רחובות

ברצוני לפחות מעל גבי עתונכם על ההצעה הנולה, שערכו מנהלי מלווה ההתנבנות בבית-הבימה, בנוכחות ראש הממשלה, כדי לשכנע את הצבור לתרומה. ביהוד צרמה הופעתה של המורה מרוממה, שהגיעה אך לפני כמה שבועות ארצה וכבר מצאה עבודה, דרה של שושנה חרים, וילדיה הולכים לבן. אני יותר ותיק בארץ, וגם אשתי היא מורה. עד היום, זה 13 שנה, אני גיד בריה של חדר וחצי.

אני רוצה לשאול את מנהלי מלווה ההתי נדרה, האם אין צורך לתת חלקי ממסכורתיה הלכה, כדי שהעולים יגורו בירות בנות תלושה חרים, כשאני ממשיך לגור בריה של חדר וחצי? אינני ממנהל חס וחסלה ולפיה ולתרומו למען קליטת עליה, אולם קליטת העליה, בצורה זו, היא צורמת ואינה

מכון בלי חוק

מכתבו של שלום ד. היהודי תושב ורשה, שפורסם בעתונכם (העולם הזה 1106) הוא באמת נונע לכל. אך מכיון שהוא נמצא כה רחוק (למה?) הוא המסעה כנראה על ידי העתון האידשאי, שאינו יכול לעמוד בעצמו על אמינות הדברים. הכינוי, 'מכון', כלעג, בא בלל תכונתו של הסכון — רכרו

כיות. כל אדם הבא לסביבה חדשה, שבה הכל זר לו, יראה רכרוכי כמירה מסוימת, ומכאן הכינוי הכמעט המוני, 'מכונים' לעור לים חרשים. כמובן שיש אנשים, הנושאים כינוי זה אפילו אם הם ותיקים. יש להם אופי מיוחד לזה.

בהודמנות זו כראי ששלום ד. ידע שיש לצברים גם משהו חיובי כמו הסימא, מה שבטוח — כמחוח" זאת אומרת: מוטב להיות נלעג בארץ במשך זמן מה, מאשר להיות תמיד תחת סכנה בניכר.

יורם ברנשטיין, תל-אביב

אני שמח שסוף סוף היה עתון אחד שהיה לו העזו לנעת כנביה הכאובה, ולו גם רק אחרי פרסום מכתב מוורשה. לא אחת נתקלתי בעיתונים ישראלים, ביהוד אלה ביולי הניום הנוהגים לננות את חכריהם, שאינם ילדי הארץ, בשם סכון. אולם זה אינו כינוי הנאמי היחיד. בהיתר פלואים בה היתתי, 'שמתלי כמה מחברי הנוהגים לננות חכר אחר בשם כנוונדר'. אני סבור שאות תופעה כזו והעתונות אלא שיש לחוקק חוק לפני אשר יהיה העמיר לדון אדם המשתמש בכינוי נאי אינשים אלה.

עקיבא טל-שחר, תל-אביב

מוכות לבחירות

ברצוני להשיב לכמה מכתבי קוראים שהתי פרסמו בעתונכם (העולם הזה 1104). לאבי רהים עקבור: אני מאמין, כי יש לבטל את הממשל הצבאי מיד. אולם עלינו לראות את העובדות כמו שהן. בקרב האוכלוסיה היהודית רק מעטים יכולים לבגוד במדינה והם לא יקבלו טום גיבוי משאר האוכלוסיה. אולם מצד שני, מרגל ערבי אינו בגוד מבחינה מצפונית. והו משום אחד מהכיוונים הפוליטיים הפתוחים בפני הערבי במדינת ישראל, ואין ספק שהלך נדול מהאוכלוסיה הערבית אוהדת את אלוכי ישראל, ותמישיר לעשות זאת.

סיום הממשל הצבאי יעלה וראי בתחילה בקרבנות אדם. אולם אם על פי כן יש לחסלו מפני שהוא מונע הקמת נשר לשלום, ומפני שאנו עצמנו איננו יכולים להיות חפשיים כששכנינו הערבים מרוכזים. קורא ערבי אחר, התלונן על שהכנסת הארדחים על נהתה על ידי אורח יהודי, איזו לי כל אהרה אליו, אם טרפמיס יהודי אינו יותר כיצד לתתנו, מי בקש ממנו להכניסו לביתו? ואם קרה כבר דבר כזה מדוע לא לצחוק ממנו אלא לבכות בכסום זה בפומבי? פנחס כהן, יקנעם

אניי מפא"י מתפארים מזמן על הקמת שיכון לפליטים באום אל פחס. לפני שהוחל בעבודה, הודיעו ופרסמו בעתונים על הקמת השיכון, מלחכי הפכה התנפנים תמכו בכך בתעמולתם הכוזבת, תחילה הבטיחו להלוות שלוש אלפים ל"י לכל יחידה. התחלנו בעבודה והקטנו 15 יחידות דיו. אולם עד תה לא קבלנו את המלווה. קבלנו את כספיו הן של חזקנות בכפר על מנת לחתור אותם מיד, וללא הנומה, כל התנוונים ובעלי המסעוד לא מאמינים לנו עוד. היכינו עד שיבוא המהגרים לברוק את העבודה. בסדר, הפל מורו אמר המהגרים, שבישוע הבא תחבלו את הכסף, אך זה יכול להיות כדף רק מבטיחים. משקרים ומתחמקים. ומה נתברר לי שרוחים את הטובות שלהם עד ימי הכתרות, לכן אנו מפנים את תשומת לבם להודיענו את האמת, בכדי שנוכל לבקש נדבה מאנשי הכפר ולגמור את מפעל השיכון עוד לפני הבחירות.

קאסם סעיד זייד, אום אל פחס

הרב מעקיר

הרינו לאשר בזה קבלת תרומת מר שטרן מהדר רמתיים, קורא עתונכם המכובד. הננו לחודות לו מקרביל עמוק על עזרתו ומנתת ירו הנדיבה למשפחה כה שבורה ורצויה בחיים. כמו כן אנו מודים לכם עמוק עמוק על טיפולכם דרך עתונכם החי שוב ושינינו המר וצלרנו הנדול.

יחד עם זאת הננו מביאים ליריעתכם כי פנינו לא נשיא המדינה, ולא ראש הממשלה, ולא שר המשפטים, בקשר לבקשת הגינה עבור אבינו, הרב עובדיה ברטי, מפרנסם היתיד של עשרת בני משפחתנו. תקוותנו חזקה כי תוסיפו להמשיך לפעל בעציתנו החמורה, כי שפוס יש כאן סכנת נפשות לחיי ולנתי לירי הרבים, וכו עוד מעט ויוצאת מנומנו דם רביעית אחרונה שהנפש תלויה בה. אך בקשתנו מכם שלא להוסיף להעליב את אבינו במילים קוסם ומאוי.

שושנה ברטי, עקיר

כשרון היקוי

התפלאתי על שעברתם באמת על הוי פעחו של שבועון פורסם אמלל בשם, 'עולם הפפורם'. אמנם כתבתם כמה מילים עליו לפני זמנתי, אולם כנראה לא ראייתם אותו אחרי כן. ובכן, השבועון הנו נסיון נכחי, להמעות את דעת הקהל, כאילו עתונם הוא העולם הזה. כל העתון מתחילתו עד סופו הוא היקוי, אם כי חסר כשרון. של תבנית עתונכם וסגנונו כתיבתם, בזמן האחרון זה הפך כמעט לנהג, של קבוע ניסיוני-טיס הרוצה להוציא עתון, מחקה את צורת העולם הזה. כל למו שעושים את זה כבדיחת פורים זה עוד משעשע, אולם ברע משמנים לעשות זאת בקבועות, ועוד בחוסר כשרון מינימלי, מן הראוי שתניבו על כך בחריפות.

מ. פינקלשטיין, ירושלים

העולם הזה מטאיר לקוראים להגיב בדר-כס הם על כל ניסיונות היקוי הגרועים, והפחות גרועים.

מה פתאום רב?

טעיתם שוב. מקס ניווירט איננו רב חובל כדברי כתבתכם ולא רב מלצרים כדברי ר. אלו, איש א.ק. חיים (העולם הזה 1106). דרנתו של ניווירט באניה תיאודור

הרצל עליה הוא משרת היא דרנת נזבר ראשי ומנאל המשק.

ש. תרצל, חיפה

כדי להסיר ספקות ביחס לדרנת בעלה של אנסה, ראה תמונה.

לפקידים בלבד

בעתונכם הנכבד הופיעה במדור הווי תחה הכותרת, 'תה וסימפסיה' (העולם הזה 1104) הידיעה, שהודיעו לפקיד הממשלה, שלא לאכול כריכים בנוכחות הקהל. היתתי משנה את הפקודה במקום ראשי המנגנון, ומודיע לקהל לא לבוא בזמן שהפקידים אוכלים ושותים תה.

בניצון דברי, גבעתיים

חופש הדיסטריו

בתי שהגויים צורקים במחאתם נגד מניעת מכות כשר לפי בחירתם (העולם הזה 1104) איזו היתה למשל מדינה כאמלור אוסרה שלישה נוסח ישראלי במענה הליה אכזרית, האם לא היו מודעים כולם עד ההפליה האנטישמית? חופש חרת והפולחן איננו יכול להיות חד סיסרי.

אליק מג, חיפה

מים עד רפש

אני מתפלל שעתונכם עדיין לא עסק בכעיה כאובה, במלוא מובנה של המלה, וי שוב במלוא מובנה של המלה, תסלחו לי אם הענין שאנו כותב עליו הוא עדין מדי.

אנסה וגזבר ראשי ניווירט *

אבל אינני יכול להתאפק, משום שהגיעו מים עד נפש. כוונתי במכתבי זה היא להתייע על המצב בארץ, בהם נאספים מדי שבוע רב בות צופים החווים כמשך שעות במחנה אחר במשחק, אין בהם אף לא בית-שימוש אחר. כל אלה הצריכים לעשות את צרכיהם במי קומות אלה עושים אותם במרהסיה לעיני כל, ולעיני החבורות המוסמות המסירות בי משחקי כדורגל. הניע חוסר שמשרד הבריאות יתערב בנושא זה לפני שמשרד הבריאות יהפכו למרשי צחנה ומפיצי מחלות המור ניים.

יעקב מלאך, יפו

ריקה זני טעו

לא מכבר קראתי את מאמריו של ריקה זראי על החינוך (העולם הזה 1006-1005) בסיוס רב והאחזכותי שלא נמשכו. בחשף פעת המאמרים קראתי את ספרו של ניל, המכון לקראת עתיד טוב יותר. לדעתי חייב ספר זה להמצא בכל בית, וככל שירבו לקר או ולהבינו זה יעזור לפתור את בעיות האנושות. רצוי היה שתענוכם יוסיפו ויתנו מדי מעם מאמרים על החינוך, כי רבים הם המבקשים דרך בשטח זה.

אילנה אברמוב, תל-אביב

בתור אם צעירה קראתי הייתי מעריפה, שבמקום ליעץ בעניני חינוך ייעץ ריקה זראי ובמקום הקרוב ליה יותר — החתיכות. תיעץ לנו כיצד להיפטר מהקונרמיס המיותרים באו לנו עם הפיתנות לאמהות, כפי שהיא עשתה זאת, ועוד עצות מסורות החתיכות באשר לחינוך ילדיה, לא נראה לי שצדקה ביותר, לילדתי שלי לא נתתי להחליט על חפריטה, מפני שלמרות שאינני מוסמכת בתורת התוונה, אני יודעת בכל זאת קצה יותר ממנה.

שינאתה היסודית של ריקה, וש'ל ניל (אותו לא קראתי), שהינה מניחה שקיים ניגוד רצונות בין הורים לילדיהם, ילדתי ענילה ברצון כמעט כל מאלל שנתתי לה בשנה הראשונה, ועם סיום שנה זו אכלה חלה יותר מאשר קורנפלור ומיץ תפוזים. אולי היה זה מפני שבניגוד לדעתה של ריקה, אני קבעתי לה את ומני הארוחות, ביהוד עם הארוחות של כל המשפחה, בדר ההוסר אצלנו את הארוחות לביילוי נעים בצוואת ולא למילוי חובה.

מ. ת. חיפה

* בחטיבת הקוקטייל שנמכרה לכבוד נסיון איהם עלידי קברניט האניה תיאודור הרצל.